

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Ministra Skarbu Państwa
obecnie: Skarbu Państwa - Prezesa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej
Polskiej
przeciwko [...] Zakładom [...] S.A. w W.
przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie
o stwierdzenie nieważności uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 kwietnia 2016 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 810 zł (osiemset dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwana złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 kwietnia 2016 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 października 2014 r., którym Sąd Okręgowy stwierdził nieważność uchwał nr 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 11 podjętych na nadzwyczajnym walnym zgromadzeniu w dniu 8 października 2013 r. i orzekł o kosztach procesu. Powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca twierdziła, że zaskarżone orzeczenie narusza prawo, a ponadto w sprawie „...występują istotne zagadnienia prawne oraz potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, a mianowicie art. 406 § 2 k.s.h. dotyczącego warunków jakie musi spełnić akcjonariusz spółki akcyjnej aby był uprawniony do wzięcia udziału w walnym zgromadzeniu spółki w związku z art. 402 § 2 k.s.h. przewidującym obligatoryjne elementy ogłoszenia o zwołaniu walnego zgromadzenia, w sytuacji, gdy spółka z powodu braku organów i niemożności działania reprezentowana jest przez przedstawiciela ustawowego - kuratora materialnego ustanowionego przez sąd rejestrowy zobowiązanego do podjęcia wszystkich tych czynności, które pozwolą na wyłonienie organów spółki

potrzebnych do jej działania...”. Wątpliwości - zdaniem skarżącej - dotyczą przede wszystkim tego, czy kurator jest legitymowany do przyjęcia i zdeponowania dokumentów akcji w swojej siedzibie oraz do przyjęcia zaświadczenia wydanego na dowód zdeponowania akcji u notariusza, w banku bądź w firmie inwestycyjnej.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez nią przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie sprostала tym wymaganiom, ograniczyła się bowiem do ogólnikowego zasygnalizowania występującej w sprawie problematyki prawnej, co nie może być uznane za równoznaczne z wykazaniem przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., i świadczy o tym, że skarżącej chodzi wyłącznie o poddanie zaskarżonego orzeczenia kontroli kasacyjnej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie podjęła nawet próby wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że zaskarżone orzeczenie narusza prawo.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2017 r. art. 101 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz.U. z 2016 r., poz. 2260) oraz ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2016 r., poz. 2261) Sąd Najwyższy w miejsce Ministra Skarbu Państwa, jako organ reprezentujący Skarb Państwa wskazał w sentencji Prezesa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, natomiast o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 98 i 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz z § 8 pkt 22 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2016 r.

zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych
(Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).

jw

l.n